

Seria JAMES BOND
apare la Editura RAO

007

Casino Royale, 1953

Trăiește și lasă-i să moară, 1954

Operațiunea Moonraker, 1955

Diamantele sunt veșnice, 1956

Din Rusia cu dragoste, 1957

Doctor No, 1958

Goldfinger, 1959

Doar pentru ochii tăi, 1960

Operațiunea Thunderball, 1961

Spionul care mă iubea, 1962

În Serviciul Secret al Majestății Sale, 1963

Trăiești numai de două ori, 1964

Bărbatul cu pistolul de aur, 1965

Octopussy și alte povestiri scurte, 1966

IAN FLEMING

Casino Royale

„Cred că nu greșesc deloc
dacă afirm că James Bond
e predestinat nemuririi.“

ANTHONY BURGESS

Capitolul 1

AGENTUL SECRET

Mirosul greu de fum și sudoare al unui cazinou devine de-a dreptul grețos pe la ora trei dimineața. În acele clipe, încordarea jocului la mize uriașe – un amestec de lăcomie, teamă și tensiune nervoasă – ajunge să fie de nesuportat, trezind simțurile și îndemnându-le la revoltă.

James Bond deveni deodată conștient de propria-i oboseală. Știa întotdeauna când trupul sau mintea sa își atingea limitele, și acționa în consecință. Acest comportament îi permitea să evite lehamitea și tocirea simțurilor, care dădeau naștere greșelilor.

Se strecură departe de mulțimea care înconjura masa de ruletă la care jucase și se opri, pentru câteva clipe, sprijinindu-se de balustrada de alamă ce încadra masa principală de joc din la *salle privée*¹.

Le Chiffre mai juca încă și, în aparență, continua să câștige. În fața sa se afla un morman de jetoane de o sută de mii, iar în umbra cotului său stâng se zărea un teanc mai discret de discuri galbene, ce valorau câte o jumătate de milion de franci fiecare.

Bond îi cercetă o vreme profilul deloc comun, apoi ridică din umeri, încercând să-și limpezească gândurile, și se îndepărtă.

Într-un cazinou, casa este înconjurată de o barieră înaltă aproape de un stat de om, iar casierul, care îndeplinește o funcție similară cu aceea a unui funcționar inferior dintr-o bancă, e așezat pe un scaun dincolo de barieră și-și vede de jetoanele și de teancurile sale de bancnote. Acestea sunt aranjate pe rafturi, de jur împrejurul său, la nivelul ochilor solicitanților. Casierul poartă armă în scopul autoapărării, astfel încât a te sălta peste barieră, pentru a fura câteva teancuri de bancnote, și a reuși apoi să te strecuri prin mulțime și pe coridoarele nesfârșite, către ieșirea din cazinou, sunt, practic, lucruri imposibile. Ca o precauție suplimentară, casierii lucrează, în general, câte doi.

Bond reflecta la toate acestea, în vreme ce aduna teancurile de bancnote de o sută și de zece mii de franci. Într-un cotlon al minții sale, avu viziunea obișnuitei întâlniri a conducerii cazinoului, care avea să se desfășoare a doua zi, în zori.

„Domnul Le Chiffre a câștigat două milioane. A jucat jocul său obișnuit. Domnișoara Fairchild a câștigat un milion, într-o oră, apoi a plecat. A jucat calm, fără grabă. *Monsieur le Vicomte de Villorin* a câștigat un milion două sute la ruletă. A jucat miza maximă pe primele și ultimele duzini. A avut noroc. Apoi englezul, domnul Bond, și-a ridicat totalul câștigurilor din cele două zile la suma exactă de trei milioane, jucând potrivit unui sistem progresiv bazat pe roșu, la masa

¹ Separeu în cadrul sălii unui cazinou, în care se desfășoară jocurile cu miză mare (în limba franceză, n.red.)

numărul cinci. Duclos, care a fost *chef de partie*¹, cunoaște toate detaliile. Se pare că domnul Bond este perseverent și joacă numai la mize maxime. Are noroc și nervii tari, se pare. De-a lungul întregii serii, s-a câștigat atât la *chemin-de-fer*, cât și la baccara și la ruletă. La jocul cu bile, afluența a fost destul de scăzută, astfel încât am ieșit din nou în pierdere.

Merci, monsieur Xavier.

Merci, monsieur le Président.“

Cam așa ceva avea să se discute, gândi Bond, în vreme ce se strecura printre ușile batante ale sălii private. Salută, înclinând din cap către individul în haine de seară a cărui sarcină era de a bloca ieșirea la cel mai mic semn de scandal, apăsând cu piciorul un comutator electric ce comanda închiderea automată a ușilor.

A doua zi, în zori, după o discuție similară celei descrise mai sus, cei din conducerea cazinoului aveau să se despartă, îndreptându-se care încotro, fie spre casele lor, fie spre cafenelele din apropiere, pentru a-și lua micul dejun.

Cât despre posibilitatea jefuirii casei, care îi trezise lui Bond un interes pur teoretic, acesta ajunsese la concluzia că ar fi fost nevoie de cel puțin zece oameni pricepuți pentru a o duce la bun sfârșit. Unul sau doi dintre funcționarii cazinoului ar fi fost cu siguranță uciși, în vâltoarea evenimentelor. Nici în Franța, și probabil nici în vreo altă țară, nimeni n-ar fi putut găsi zece ucigași cu sânge-rece care să se înhame laolaltă pentru o asemenea lovitură.

¹ Conducător de joc (în limba franceză, n.red.)

Bond lăsă bacșiș o mie de franci la garderobă și coborî treptele cazinoului, convins de-acum că Le Chiffre nu avea să încerce să dea vreo spargere la cazinou. Alungă așadar din minte această ipoteză și se concentra asupra propriilor senzații fizice. Simțea scrâșnind sub tălpile pantofilor de lux pietrișul uscat al aleii, în gură avea un gust stătut și aspru, iar sudoarea de la subsuori îi devenise lipicioasă. Își simțea ochii umflați în orbite, iar nasul și fruntea îi erau congestionate. Trase în piept aerul răcoros al nopții, adunându-și gândurile. Era curios să afle dacă cineva îi perchezitionase camera, de când o părăsise pentru a coborî la cină.

Traversă bulevardul larg și străbătu parcul din fața hotelului Splendide. Îi zâmbi recepționarului, care îi întinse cheia – camera 45, la etajul întâi – și o telegramă abia sosită.

Citi telegrama, care-i fusese trimisă din Jamaica:

KINGSTONJA XXXX XXXXXX XXXX XXX

BOND SPLENDE ROYALE-LES-EAUX SEINE INF-
RIEURE HAVANA PRODUCȚIA DE TRABUCURI TOATE
ÎNTEPRINDERILE CUBANEZE 1915 ZECE MILIOANE RE-
PET ZECE MILIOANE STOP SPER SĂ FIE DESTUL.

DASILVA

Aceste fraze bizare îl informau că zece milioane de franci se aflau în drum spre el. Acesta era răspunsul la cererea expediată de Bond în aceeași după-amiază, prin Paris, către cartierul general de la Londra, pentru a cere mai multe fonduri. Cei de la Paris transmisese ră solicitarea la Londra, unde Clements, conducătorul

departamentului lui Bond, o transmisese mai sus, pe cale ierarhică, lui M, care rânjise strâmb și îi ceruse „Brokerului” să facă demersurile necesare la Trezorerie.

Bond lucrase mai demult în Jamaica, având drept acoperire identitatea unui client foarte bogat al companiei Messrs Caffery, principala firmă de export-import din Jamaica. Din acest motiv, era și acum controlat prin Jamaica, omul său de legătură fiind un individ taciturn, care lucra ca șef al fotoreporterilor de la *Daily Gleaner*, celebrul cotidian din Caraibe.

Omul de la *Gleaner*, care se numea Fawcett, fusese în tinerețe contabil la una dintre marile companii de pescuit broaște-țestoase din insulele Cayman. Fiind unul dintre cei care se înrolaseră ca voluntari la izbucnirea războiului, avansase curând până la rangul de asistent al intendentului unei mici organizații a Spionajului Naval, care acționa în Malta. La sfârșitul războiului, atunci când, cu părere de rău, se pregătea să se întoarcă în arhipelagul natal, fu contactat de secția Serviciului Secret, care se ocupa de zona caraibă. Se specializase în domeniul fotografiei și în alte câteva arte și, cu sprijinul tacit al unor persoane influente din Jamaica, i se găsi un post în redacția ziarului *Gleaner*.

Din acel moment, în intervalele dintre fotoreportajele realizate pentru marile agenții – Keystone, Wide-World, Universal, INP și Reuter-Photo –, primi instrucțiuni precise, prin telefon, de la un bărbat pe care nu-i fusese dat încă să îl întâlnească și dusese la bun sfârșit o serie de operațiuni simple, care cereau doar discreție absolută, viteză de reacție și corectitudine. Pentru aceste servicii ocazionale, primea o retribuție lunară de douăzeci de lire sterline, ce îi era

trimisă într-un cont deschis la Royal Bank of Canada de către o rudă fictivă aflată în Anglia.

Actuala însărcinare a lui Fawcett era de a-i retransmite imediat lui Bond, cuvânt cu cuvânt, textul mesajelor pe care le primea acasă, de la misteriosul său interlocutor. Acesta îl asigurase că nimic din ceea ce avea să transmită nu avea să trezească suspiciunile poștei jamaicane. Așa se face că nu fu deloc mirat atunci când fu numit corespondent al Agenției Maritime de Presă și Foto, ceea ce îi dădea acces la o serie de facilități referitoare la comunicațiile cu Franța și cu Anglia și, în plus, un salariu suplimentar de zece lire pe lună.

Se simțea în siguranță, încurajat și cât se poate de bucuros și plăti prima rată pentru un Morris Minor. Iși cumpără, de asemenea, o pereche de ochelari de soare verzi, la care râvnea de multă vreme și care, credea el, aveau să îi sporească prestația în redacție.

Bond revăzu în minte aceste amănunte, în timp ce desigila telegrama. Se obișnuise de mult cu controlul intermediat, ba chiar începuse să-i placă. Astfel, avantajul era de partea sa, căci dobânda un avans de o oră sau două în comunicarea cu M. Știa că această independență era foarte relativă și că un alt membru al Serviciului se afla incognito la Royale-les-Eaux, cu scopul de a raporta, la rândul său, cele întâmplare aici, dar îi dădea totuși iluzia că nu se afla doar la 240 de kilometri de clădirea aceea rece din Regent's Park, de unde șefii cei mari, firi calculate și imperturbabile, dirijau întreaga activitate a Serviciului, cântărindu-i și judecându-i fiecare acțiune. Aceeași senzație o încercase și Fawcett, știind că, dacă ar fi cumpărat pe loc

automobilul Morris, în loc să consimtă la cumpărarea în rate, cineva de la Londra ar fi auzit asta și ar fi vrut să afle de unde veneau banii.

Bond citi a doua oară telegrama. Smulse un formular din teancul de pe tejghea (de ce-ar fi dat cuiva posibilitatea de a citi ce scrisese?) și caligrafie răspunsul cu litere mari de tipar.

MULȚUMESC INFORMAȚIILE VOR FI SUFICIENTE – BOND.

Îi întinse recepționarului răspunsul și își băgă în buzunar telegrama semnată „Dasilva“. Dacă recepționarul se afla în slujba cuiva, respectivul nu avea decât să-i mituiască pe cei de la poștă ca să afle conținutul aceluia mesaj; asta dacă nu cumva recepționarul nu dezlipise plicul pentru a-l citi, înainte de sosirea lui Bond.

Luă cheia, îi spuse noapte bună recepționarului și se îndreptă spre scări, salutându-l din mers pe liftier. Bond știa că zgomotul ascensorului ar fi fost de-ajuns pentru a atrage atenția oricui s-ar fi aflat la etajul întâi. Poate că nu era cazul, dar prefera să fie prudent.

Urcând în tăcere, în vârful picioarelor, se gândi cu regret la răspunsul pe care i-l trimisese lui M, via Jamaica. Jucător priceput fiind, știa că era o greșeală să se bazeze pe un capital atât de redus. Însă, aproape sigur, M n-ar fi consimțit să îi trimită mai mult. Ridică din umeri și parcurse tiptil coridorul, spre ușa camerei sale.

Cunoștea exact unde se afla întrerupătorul, astfel încât îi fu de-ajuns o mișcare pentru a aprinde lumina și a deschide ușa, cu revolverul pregătit de tragere.

Încăperea era pustie. Ignoră ușa de la baie, ce rămăsese întredeschisă. Închise ușa și aprinse lampa de pe noptieră și cea de la măsuța de toaletă, înainte de a-și abandona arma pe fotoliul de lângă fereastră. Se aplecă și inspectă sertarul biroului: firul de păr negru pe care îl așezase acolo, înainte de cină, nu fusese clintit din loc.

Examină apoi pata fină de pudră de talc de pe fața interioară a mânerului ușii șifonierului. Nu fusese nici ea atinsă. Intră în baie și înălță capacul rezervorului, verificând dacă nivelul apei nu coborâse cumva sub zgârietura abia vizibilă pe care o scrijelise.

Nu se simți nici măcar pentru o clipă ridicol sau exagerat de prudent, în vreme ce inspecta aceste capace improvizate împotriva intrușilor. Era agent secret și se afla în viață tocmai mulțumită atenției pe care o acorda detaliilor profesiei sale. Precauțiile de rutină nu i se păreau deloc exagerate, așa cum niciun scufundător, un pilot de încercare sau oricine altcineva care și-ar fi câștigat traiul punându-și viața în joc nu le-ar fi considerat ca atare.

Convins, în cele din urmă, că nimeni nu îi percheziționase camera cât timp fusese la cazinou, Bond se dezbracă și făcu un duș rece. Își aprinse apoi cea de-a șaptezecă țigară a zilei și se așeză la birou, având alături teancul gros de bancnote câștigate peste noapte. Își notă socotelile într-un carnețel minuscul. În două zile de joc, câștigase, în total, exact trei milioane de franci. Plecase de la Londra cu zece milioane și ceruse o suplimentare cu alte zece. În felul acesta, capitalul de care dispunea se ridica la o sumă de douăzeci și trei de

milioane de franci, adică aproximativ douăzeci și trei de mii de lire.

Rămase o vreme nemișcat, privind pe fereastră marea întunecată. Apoi ascunse teancul de bancnote sub pernă, se spală pe dinți, stinse luminile și se cui-bări, vădit ușurat, în așternuturile scrobite. Vreme de zece minute, recapitulă în minte cele petrecute peste zi. Apoi se întoarse pe partea cealaltă și se cufundă în tunelul adânc al somnului.

Înainte însă de a adormi, își strecură mâna stângă sub pernă, cuprinzând în palmă patul revolverului Colt Police Positive, calibrul 38. Se lăsă să alunece în mrejele somnului; ochii săi vioi și calzi se închiseră, iar trăsăturile i se relaxară, alcătuiind o mască taciturnă, ironică, brutală și rece.

Capitolul 2

UN DOSAR PENTRU M

Cu două săptămâni mai devreme, memoriul ce urmează fusese trimis de către Secția S a Serviciului Secret lui M, cel care, atunci, ca și acum, conducea acest serviciu aflat în subordinea Ministerului Britanic al Apărării:

Către: M

De la: Șeful Secției S.

Subiect: O propunere pentru distrugerea lui *monsieur* Le Chiffre (alias „Numărul“, „Herr Nummer“, „Herr Ziffer“ etc.), unul dintre agenții cei mai importanți ai inamicului în Franța și trezorer clandestin al Sindicatului Muncitorilor Alsacieni („Syndicat des Ouvriers d'Alsace“), organizație profesională din transporturi și industria grea, controlată de comuniști și, potrivit informațiilor noastre, o semnificativă coloană a cincea în eventualitatea războiului cu roșii.

Documentare: Anexa A conține biografia lui Le Chiffre, furnizată de șeful Arhivelor. Anexa B conține un rezumat referitor la SMERȘ.

De ceva timp, am căpătat convingerea că Le Chiffre a început să calce pe un teren nesigur. În mai toate prvințele, el este un agent al URSS demn de toată lauda,